

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Radnai Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Chiorean Gabriella jogtanácsos által képviselt alperes ellen, felelősségbiztosítási szerződés teljesítése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 14. napján meghozott, 64.P.28.401/2004/93. számú ítélete ellen, a felperes részéről, 95. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az alperes marasztalását további 1.062.000 (egymillió-hatvankettőezer) forinttal, valamint ennek 2008. január 1-től a kifizetésig járó, az elsőfokú ítéletben kitett mértékű késedelmi kamatára felemeli. Kötelezi továbbá az alperest, hogy 2011. június 1. napjától, véghatáridő nélkül, fizessen meg a felperesnek minden hónap 5. napjáig, havi 11.000 (tizenegyezer) forint járadékot. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak felhívásra 8.000 (nyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket. Ezt meghaladóan a fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a jelen peres eljárás korábbi szakaszában meghozott, 6.P.28.401/2004/78. számú jogerős közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes által, 2003. március 7. napján elszenvedett közlekedési balesettel összefüggésben keletkezett károkat az alperest teljes egészében köteles megtéríteni. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai alapján igazoltnak látta, hogy az említett napon a felperes az ... híd budai felhajtójában, a ... forgalmi rendszámú, ... típusú személygépkocsi vezetőjeként idegen hibás közúti balesetet szenvedett, a

károkozó felelősségbiztosítója az alperes. Ennek bekövetkezésében a felperes közrehatása sem műszaki szakértői, sem pedig orvosszakértő eszközökkel nem mutatható ki, és az orvosszakértői vélemények a sérülések jellege alapján alátámasztották azt is, hogy a felperes a biztonsági övét bekapcsolva vezetett. Az 1948. évben született felperes a balesetben a szegycsont felső harmadában, valamint a mellizom tájékán zúzódásokat, lábain hámphorzsolásokat, továbbá állkapocs repedést és nyelv sérülést szenvedett. Előadása szerint a szegycsont sérülés következtében állandó mellkasi fájdalmai vannak, nem tud emelni, hajolni, terheket cipelni, amely lakatos és fémcsiszoló szakmája gyakorlását is megnehezíti. Ennek vizsgálatára az elsőfokú bíróság igazságügyi orvosszakértői bizonyítást rendelt el, az orvosszakértői véleményt többször kiegészítette, majd az Egészségügyi Tudományos Tanács felülvéleményét is beszerezte és ez utóbbi megállapításait fogadta el ítélezése alapjául. Eszerint a felperes természetes kórokú, de a baleset bekövetkezéséig tünetmentes megbetegedéseként jelölhető meg a bordák és a szegycsont meszesedése. Ezen az állapoton a baleset idézett elő változást akként, hogy a biztonsági öv erős nyomást gyakorolt az elmeszesedett területre, amelynek következtében a korábban fájdalomtalan terület fájdalmassá vált. Ebből az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a felperes ezen állapotával oki összefüggésbe hozható károkért az alperes teljes kártérítési felelősséggel tartozik.

Az elsőfokú bíróság a jelen felülbírálat alatt álló 64.P.28.401/2004/93. számú ítéletével arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 926.000 Ft kártérítést. Emellett rendelkezett a késedelmi kamatról, a kereseti előlegezett költség térítéséről, továbbá kimondta, hogy ezt meghaladóan felmerült költségeiket a felek maguk kötelesek viselni. A felperesnek a szegycsont területén keletkezett sérüléséből származó károk vizsgálatához újabb kiegészítő orvosszakértői vélemény beszerzését rendelte el. E szerint a felperes szegycsont tájéki fájdalma szakértői eszközökkel nem objektíválható, de a munkakörében leírt lakatos munkakör betöltéséhez 5-10 % erőmegfeszítés vélelmezhető, és a nehéz háztartási, valamint kerti munkák során a kisegítő igénybe vétele elfogadható. A fájdalomérzet egyébként a fájdalomtűrő képességtől függő olyan szubjektív fogalom, amely szakértő eszközökkel nem állapítható meg. Emiatt az elsőfokú bíróság háztartási kisegítés, valamint gyógyszerköltség és kertművelés címén 3,5 hónapra ítélt meg költséget a felperes részére, míg az ezt követő időre előterjesztett kérelmet elutasította. A rendkívüli munkateljesítmény alapján azért nem látott lehetőséget járadék megítélésére, mert nem látta bizonyítottnak, hogy a felperesnek a balesetet követő jövedelme elmaradt volna a baleset előttiől.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és az alperesnek a jogerős marasztaláson felül, további 1.440.825 Ft kártérítés megfizetésére kötelezése iránt. Kérte a felemelt összeg után késedelmi kamat megállapítását és az alperes perköltségben marasztalását is. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság ítéletében eltért a közbenső ítéletnek az alperes teljes kártérítési kötelezettségét kimondó rendelkezésétől, amikor kárigényének a szegycsont fájdalma miatt jelentkező egyes tételeit elutasította. Rámutatott, hogy e sérülés miatt

mind a munkahelyi, mind az otthoni munkavégzése rendkívüli munkateljesítményt igényel. A fájdalom jelentős testi fogyatékoszágnak tekintendő és egész életvitelét elnehezíti. Ezért 2003. június 23-tól munkaviszonyának 2008. április 4-én történt megszűnéséig a rendkívüli munkateljesítmény alapján 1.148.825 Ft, míg 2003. június 23-tól véghatáridő nélkül, háztartási kisegítő címén 130.000 Ft lejárt és havi 5.000 Ft folyó járadék, gyógyszerköltség címén 18.000 Ft lejárt és havi 3.000 Ft folyó járadék, valamint az ingatlanművelés címén 144.000 Ft lejárt és havi 3.000 Ft folyó járadék megfizetését igényelte.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Rámutatott, hogy a felperes szegycsont táji panaszai elsődlegesen sorszerű megbetegedésének következményei. Utalt arra is, hogy a kárigény fellebbezéssel támadott tételei vonatkozásában a felperes nem tett eleget az őt terhelő bizonyítási kötelezettségének sem.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból a felperes rendkívüli munkateljesítményével összefüggő igényét illetően helyes jogi következtetéseket vont le, míg a háztartási kisegítés, a gyógyszerköltség és az ingatlanművelés költségei tekintetében a másodfokú bíróság eltérő jogkövetkezmény alkalmazását látta indokoltnak.

A felperesnek a rendkívüli munkateljesítménye alapján előterjesztett jogorvoslati kérelme teljesítési lehetőségeinek vizsgálata során abból kellett kiindulni, miszerint a Ptk. 356. § (1) és (3) bekezdései értelmében akinek munkaképessége baleset folytán csökkent, csak akkor követelhet járadékot, ha a baleset utáni keresete (jövedelme) a baleset előtti keresetét - neki fel nem róható okból - nem éri el. A járadék megállapításánál a balesetért felelős személy javára nem vehető figyelembe az a kereset (jövedelem), amelyet a balesetet szenvedett személy a balesetből eredő jelentős testi fogyatékoszága ellenére rendkívüli munkateljesítménnyel ér el.

A törvény idézett rendelkezéseinek az egybevetése alapján az állapítható meg, miszerint a károsult rendkívüli munkateljesítményéhez csak abban az esetben fűz jogkövetkezményt, ha annak kifejtése mellett tényként rögzíthető az is, hogy a károsult baleset utáni jövedelme nem éri el a baleset előtti keresetét. E törvényi feltétel fennállását a perben a felperesnek kellett bizonyítania, mert arra ő kívánt jogot alapítani [Pp. 164. § (1) bekezdése]. A lefolytatott bizonyítási eljárás adatai azonban azt támasztották alá, hogy a felperes - a fellebbezésben leírt nehézségei ellenére - korábbi szakmájában, lakatosként dolgozik, és az e munkakörben elért jövedelme nem marad el a baleset előtti keresetétől. Ebből pedig okszerűen az következik, hogy a rendkívüli munkateljesítmény jogi értékelésének a törvényben meghatározott egyik konjunktív feltétele hiányzik, amely megakadályozza az ott írt jogkövetkezmény alkalmazását. Emiatt a Fővárosi Ítéltábla az e címen előterjesztett kérelem teljesítésére nem látott jogi lehetőséget.

A háztartási kisegítő, a gyógyszeres kezelés és az ingatlanművelés költségei iránt előterjesztett fellebbezési kérelmekkel kapcsolatban a másodfokú bíróság azt emeli ki, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás adatai - különösen az Egészségügyi Tudományos Tanács Igazságügyi Szakértői Testületének szakvéleménye - alapján a felperes szegycsont táji panaszai két okra vezethetők vissza. Kimutatható volt a felperes huzamos ideje fennálló, természetes kórokúnak értékelhető, a baleset bekövetkezéséig azonban tünetmentesnek minősíthető borda és szegycsont táji meszesedése. Ezen a helyzeten a perbeli baleset idézett elő olyan változást, hogy a nem vitásan becsatolt biztonsági öv e területre hirtelen erős nyomást gyakorolt, amely a korábban tünetmentes állapotot fájdalommassá tette. Ebből okszerűen az a következtetés vonható le, hogy a felperest munkavégzésében akadályozó mellkasi-szegycsont táji fájdalom jelentkezése közvetlenül a balesettel áll oki összefüggésben, amellyel kapcsolatban fennáll az alperes helytállási kötelezettsége. Ugyanakkor a Budapesti Igazságügyi Orvosszakértői Intézet szakvéleménye alapján megállapítható az is, hogy az előbb említett ok miatt a felperes a háztartási és kerti munkák közül a nehéz fizikai erőfeszítéssel járó tevékenységeket illetően kisegítőre szorul. Ugyanez a szakvélemény alátámasztotta azt is, hogy a felperes a fájdalom gyakoriságától és intenzitásától, valamint saját szubjektív fájdalomtűrő képességétől függően fájdalomcsillapító gyógyszerek szedésére kényszerül. Ezeknek a körülményeknek a Pp. 206. § (1) bekezdésében írt szabályok szerint történő értékelése alapján a Fővárosi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy az említett kártérítési tételek tekintetében a felperes fellebbezése alapos, és az általa megjelölt összeg sem tekinthető eltúlzottnak. Ezért e körben a másodfokú bíróság mind az egyösszegű kártérítést és annak középarányos időtől számított kamatát, mind pedig a kért járadékot megítélte.

A fent kifejtettek eredményeként a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával részben megváltoztatta.

Ennek következtében a felperes fellebbezése részben vezetett sikerre, ezért a másodfokú bíróság a másodfokú perköltség viseléséről a Pp. 239. §-a folytán alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött.

Budapest, 2011. május 18.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Németh László s. k. bíró, Dr. Lente Sándor s. k. bíró